

Jak se mi žije v Centru sociálních služeb Hrabyně

Lucie Blažková

Podle mého názoru existují dva možné přístupy k situaci.

První, ten horší, je, že život tady by se dal charakterizovat slovy: jednotvárnost, pasivita, stereotypy...

Vnímání: nuda, prázdné chodby, nedobré jídlo, špatně fungující „sociálka“, rehabilitace, jídelna-kuchyně, staniční a samozřejmě vedení...

Druhý přístup, ten je lepší. Život tady lze charakterizovat a prožívat takto: pestrost, aktivita... Což takhle ocenit snahu „sociálek“ a staniční o pomoc při řešení nejrůznějších problémů? Ocenit to, že se tu pořádají zajímavé akce, koncerty...

Co se týká kuchyně – všichni máme své připomínky, na vedení spadá největší díl zodpovědnosti. Je ale moc snadné ukázat prstem a říct: Vy za to můžete!

Na oddělení rehabilitace a vodoléčby se starají o zlepšení či alespoň udržení zdravotního stavu, co se týče pohyblivosti – šlape se na motomedu, posílují končetiny, provádí nácvik chůze... Dělají, co umí, ale ono hodně záleží na spolupráci člověka s postižením. Co se týká vodoléčby, k dispozici jsou vířivky na ruce a nohy, je tady vodní masážní postel atd.

A abych nezapomněla, v jedné budově sídlí všichni lékaři specialisté a nepřetržitá zdravotní služba...

Nechci zapomenout ani na potřebné profese, jako jsou recepční, údržbaři, pradelny, švadleny nebo uklízečky.

Můj život tady? Ne, nejsem tady doma, ale mám tu své zázemí, snesitelné podmínky k životu, mám kde spát, mám co jíst. Žiji v hezkém prostředí, i když v ústavu. Je tu i pěkná okolní příroda a květinový park.

Chtě nechtě beru v úvahu to, že jsem na vozíku, mám ochrnuté levostranné končetiny a špatně vidím. Úplně samo-

statného života bych prostě nebyla schopna a tady v CSS je mi lépe, i když vím, že jsem tady zřejmě na „doživotí“...

Někdo tvrdí, že je to tu drahé – no tak jistý komfort něco stojí, ne?

A co se týká negativní kritiky? Každý má právo se ozvat, mám ale takové své motto: „Co se doma uvaří, má se doma sníst...“

Děkuji za péči všem – zejména MUDr. Markétě Dobré a Mgr. Přemyslu Mikolášovi. Bez nich bych tu už nejspíš nebyla...

Červenec 2014

Anděl strážný: staniční sestra Lenka K.

Žiju v CSS Hrabyně už asi pět let. Jsem na třetím patře osmipatrové budovy. Jmenuji se Lucie.

Můj život byl jednoho dne v troskách... Nechtělo se mi žít. Proč bych tedy měla žít? Pro koho? Kvůli čemu?

Děti, žijící asi 500 km ode mě, v západních Čechách, bez jakéhokoli kontaktu se mnou; „hnusné“ sms od dcery, syn, ten aspoň neublížoval. Sporadické informace o nich. Rodiče, kteří mě sice velmi podporovali, ale citově nechápali... Skoro žádní přátelé. Špatný zdravotní stav (jsem na vozíku, mám ochrnuté končetiny, špatné vidění, časté úzkosti, deprese...)

Dost důvodů k sebevraždě, nemyslíte? Psycholog i psychiatricka se mnou měli „plné ruce práce“

Jenže každý odborník z oblasti psychiatrie nebo psychologie dobře ví, že když se sebevrah rozhodne k tomuto sobeckému činu, nikdo a nic jej nezastaví. (viz moje milovaná Ivetka Bartošová, i když tam svou roli sehrál asi i alkohol...).

Ani jsem si v tu chvíli neuvědomova-

la, že bych ublížila třeba svým rodičům. Protože – jak se říká – „nejhorší pohled je pohled rodičů do hrobu vlastního dítěte“. I když si ne ve všem rozumíme, mám je ráda. Pořád platí, že jsou to moji rodiče.

Taky bych neudělala dobrou vizitku svému psychologovi a své psychiatrice. Oba je mám ráda, a proto jsem to taky asi neudělala.

To jsem se tak jednoho „krásného“ dne rozhodla pro ukončení mého trápení tady. Chtěla jsem skočit ze šestého patra. Samozřejmě bez padáku... Dnes už ani nevím, kdy to bylo. Možná na podzim.

Protože mi dokonale „hráblo“, vyjela jsem z našeho pokoje, bydlíme tam dvě, neučesaná, neumytá, jen tak v pyžamu na zmiňované šesté patro. Měla jsem chvíličku na přemýšlení. Mám nebo nemám? Najednou jsem „stála“ sama před velkým rozhodnutím – BÝT, ČI NEBÝT?

A to doslova. V mém rozhodování mě vyrušila Lenka K., která zrovna vyšla ze své kanceláře. Řekla mi: „Lucko, vy jste si asi spletla patro...“ Asi si myslela, že chci na zdravotní oddělení, které je ve čtvrtém patře. Já jsem ale dobře věděla, co chci. A najednou... „Asi ano,“ odpověděla jsem a jakoby nic jsem si jela na „zdravotní“ pro injekci Apaurinu.

Asi jsem byla v nějaké psychické krizi... Lenka K. vůbec netušila, jak mi v té chvíli vlastně pomohla!

Až po čase, když už jsem na tom byla psychicky lépe, jsem jí všechno řekla. Nevím, jak se cítila. Dlužím Vám, Lenko, velký dík...

Teď, třetího srpna, když to píšu, jsem docela v pohodě. Ale nevím, jestli mi zas někdy „nehrábnou“...

Srpen 2014

Ilustr. foto: www.usphrabyne.cz

Pohled na komplex CSS Hrabyně

Pohled na část ubytovacího pokoje klienta CCS